

Jeg måtte komme straks, sto det i brevet fra Trygve Stokstad og Harald Undersrud. Vi skulle treffe selveste Lew Burston fra New York — den verdenskjente bokse-promotoren.

Det var så vidt jeg kunne nå toget til Paris hvis jeg skyndte meg. Jeg samlet sammen rasket mitt og dro til stasjonen for å kjøpe billett.

Da jeg sto foran luken, oppdaget jeg at pengene ikke rakk til Paris — bare til en stasjon i Belgia. Men det var jo i samme retning i hvert fall. Mannen i luken så litt rart på meg da jeg la pengene mine på kransen og ba om en billett så langt pengene rakk.

Jeg sa farvel til Berlin hvor solen kinte så vakkert når jeg våknet på senken i Tiergarten. Farvel til alt her — også til den fyren som stakk

Sanstøl og Brown i nærkamp. Legg merke til hvordan negeren ruver over den vesle kvikke nordmannen.

av med betalingen min for den siste kampen... Jeg skulle gjerne visst hvordan han hadde det. Alle har vi jo vårt å stri med.

Men der kjørte toget frem — toget til Paris. Og siden skulle ferdene gå til Amerika, eventyrlandet. Det sto jo så tindrende klart for meg at fikk Burston først se meg i ringen, så ordnet han fluksens en tur over havet. Jeg hadde mestret kampene i Berlin, jeg hadde lært mye. Ja, jeg syntes at nå kunne jeg alt om boksing...

Det var deilig å sitte i kupéen å utmale seg fremtiden. For her var jeg med billetten betalt — i hvert

KAMPEN OM VM-TITEL

Over Paris til USA og tilbake igjen - Kampen mot Al

Annen artikkel av Pete Sanstøl

Pete Sanstøls karriere som proff-bokser førte ham utenfor Norge. Først ble det Berlin med Harald Undersrud manager og tre seire i en fart — også over den tidligere Harry Stein. Kort etter denne kampen fikk Pete et b Paris mens han gikk temmelig pengelens i Berlin.

fall et stykke på vei. På vei mot Verdensmesterskapet! Jeg tror jeg satt med foldete hender. I Paris — i Paris — der skulle Trygve og Harald stå og ta imot meg! Så pep toget til avgang.

Det viste seg at jeg var i fell vogn. Det vil si vognen min gikk til Paris og dit skulle jeg også. Men dette kunne jo ikke konduktøren vite, all den stund billetten min led på en stasjon i Belgia! Og konduktøren begynte å bruke kjeft, fekte med armene og pekte på døren.

Jeg rasket med meg pakkene mine. Kofferten hadde jeg måttet sette igjen i Berlin — i pant for skyldig husleie. En av de andre passasjerene blandet seg i diskusjonen og fikk ordnet det slik at jeg skulle få sitte i fred så lenge billetten min gjaldt.

Denne passasjereren var en hyggelig kar. Han spurte hvor jeg tenkte meg hen. Da jeg sa at målet var Amerika, spisset han ørene. Han var selv amerikaner. Men han hadde visst liten tro på at det gikk an å dra til Amerika på denne måten, uten penger og med alt jordisk gods pakket inn i gråpapir.

Pete handler raskt

Endelig kjørte vi inn på den ukjente stasjonen i Belgia. Konduktøren hjalp meg ut på perrongen med pakkene mine, og der sto jeg. Jeg grublet litt. Så snakket jeg til en jernbanemann på tysk og han svarte greitt:

— Toget til Paris går om 10 minutter. Det står der, like foran nesa di!

Og det toget stopper ikke før Paris! På et sekund hadde jeg tatt min beslutning. I samme øyeblikk toget startet, hoppet jeg på. Samme tog og samme vogn som jeg nettopp var lempet ut av. Men i Paris ventet jo Harald og Trygve og Lew Burston. Klart at jeg måtte være med.

De kikket litt forbausent på meg da jeg kom inn i kupéen igjen med alle pakkene mine. Men amerikaneren hjalp meg

med å stable dem opp i net — Hadde jeg tenkt meg rika via Paris uten penger jeg at Belgia hadde vært i at det var mindre idiott å tysk med jernbanefolkene?

— Jo, jeg visste alt det det var ikke så enkelt for forkart ham min stilling her.

Så kom konduktøren. Den gen var det en liten fransk en stutt og strittende. Han spurte etter billetten min. Jeg at jeg ikke hadde noen.

Harald ventet i Paris og at bli ordnet straks vi kom sa det på tysk — og den vesle mannen tok det meget ille. Han ble fykende sint. Han formelt. Han fektet og slo i luften og haglet et uover av franske spørsmål over meg. Forst i skulle tro at jeg var tysker, jeg norsk, dansk, svensk, engelsk. På alle disse språk klarte jeg ham at jeg var bokser på vei fra Tyskland og videre til Amerika for verdensmester! For å gjøre overbevisende for ham, demt jeg litt skyggeboksing.

Men da forsvant han i Noen minutter senere kom kar inn, samlet sammen de s kene mine og av sted bar det dukteren først, så jeg og storkaren med pakkene. En vert kupé ble låst opp, pakket inn, jeg fulgte etter og ble døren låst. Uklart først jeg på en måte var arrestert det gjorde liksom ikke n hadde det bra her. Nå var sikker på å komme til Par Harald og Trygve — og alt i orden.

En hjelper i nøden...

Toget rullet gjennom Fr Døren ble låst opp og der st kaneren. Døren ble låst ig ham. Han sa ikke noe. Smi

Sanstøl og Al Brown før Bislet-kampen.

En lykkelig Pete mellom to sekundanter, Roul Godbout og Reidar Johansen, etter Bislet-kampen. I bakgrunnen den tyske dommer, Otto Griesse.

RINGEN

Sanstøl og Brown i nærkamp. Legg merke til hvordan negeren ruver over den vesle kvikke nordmannen.

av med betalingen min for den siste kampen... Jeg skulle gjerne visst hvordan han hadde det. Alle har vi jo vårt å stri med.

Men der kjørte toget frem — toget til Paris. Og siden skulle ferden gå til Amerika, eventyrlandet. Det sto jo så tindrende klart for meg at fikk Burston først se meg i ringen, så ordnet han fluksens en tur over havet. Jeg hadde mestret kampene i Berlin, jeg hadde lært mye. Ja, jeg syntes at nå kunne jeg alt om boksing...

Det var deilig å sitte i kupéen å utmale seg fremtiden. For her var jeg med billetten betalt — i hvert

Al og Al Brown før Bislet-kampen.

KAMPEN OM VM-TITELN

Over Paris til USA og tilbake igjen - Kampen mot Al Brown

Annen artikkel av Pete Sanstøl

Pete Sanstøls karriere som proff-bokser førte ham, snart utenfor Norge. Først ble det Berlin med Harald Undersrud som manager og tre seire i en fart — også over den tidligere mester Harry Stein. Kort etter denne kampen fikk Pete et brev fra Paris mens han gikk temmelig pengelens i Berlin.

fall et stykke på vei. På vei mot Verdensmesterskapet! Jeg tror jeg satt med foldete hender. I Paris — i Paris — der skulle Trygve og Harald stå og ta imot meg! Så pep toget til avgang.

Det viste seg at jeg var i feil vogn. Det vil si vognen min gikk til Paris og dit skulle jeg også. Men dette kunne jo ikke konduktøren vite, all den stund billetten min led på en stasjon i Belgia! Og konduktøren begynte å bruke kjæft, fekte med armene og pekte på døren.

Jeg rasket med meg pakkene mine. Kofferten hadde jeg måttet sette igjen i Berlin — i pant for skyldig husleie. En av de andre passasjerene blandet seg i diskusjonen og fikk ordnet det slik at jeg skulle få sitte i fred så lenge billetten min gjaldt.

Denne passasjerer var en hyggelig kar. Han spurte hvor jeg tenkte meg hen. Da jeg sa at målet var Amerika, spisset han ørene. Han var selv amerikaner. Men han hadde visst liten tro på at det gikk an å dra til Amerika på denne måten, uten penger og med alt jordisk gods pakket inn i gråpapir.

Pete handler raskt

Endelig kjørte vi inn på den ukjente stasjonen i Belgia. Konduktøren hjalp meg ut på perrongen

med pakkenellikene mine, og der sto jeg. Jeg grublet litt. Så snakket jeg til en jernbanemann på tysk og han svarte greit:

— Toget til Paris går om 10 minutter. Det står der, like foran nesa di!

Og det toget stopper ikke før Paris! På et sekund hadde jeg tatt min beslutning. I samme øyeblikk toget startet, hoppet jeg på. Samme tog og samme vogn som jeg nettopp var lempet ut av. Men i Paris ventet jo Harald og Trygve og Lew Burston. Klart at jeg måtte være med.

De kikket litt forbausset på meg da jeg kom inn i kupéen igjen med alle pakkene mine. Men amerikaneren hjalp meg

En lykkelig Pete mellom to sekundanter, Roul Godbout og Reidar Johansen, etter Bislet-kampen. I bakgrunnen den tyske dommer Otto Griesse.

med å stable dem opp i nettet:

— Hadde jeg tenkt meg til Amerika via Paris uten penger? Visste jeg at Belgia hadde vært i krig og at det var mindre klokt å snakke tysk med jernbanefolkene?

— Jo, jeg visste alt det der. Men det var ikke så enkelt for meg å få forklart ham min stilling heller.

Så kom konduktøren. Denne gangen var det en liten franskmann med en stutt og strittende bart. Han spurte etter billetten min. Jeg svarte at jeg ikke hadde noen. Men at Harald ventet i Paris og at alt ville bli ordnet straks vi kom dit. Jeg sa det på tysk — og den vesle franskmannen tok det meget ille opp. Han ble fykende sint. Han formelig freste. Han fektet og slo i luften og lot det hagle et uvær av franske glosor og spørsmål over meg. Forat han ikke skulle tro at jeg var tysker, snakket jeg norsk, dansk, svensk, tysk og engelsk. På alle disse språkene forklarte jeg ham at jeg var en norsk bokser på vei fra Tyskland til Paris og videre til Amerika for å bli verdensmester! For å gjøre det mer overbevisende for ham, demonstrerte jeg litt skyggeboksing.

Men da forsvant han i en fart. Noen minutter senere kom en diger kar inn, samlet sammen de seks pakkene mine og av sted bar det — konduktøren først, så jeg og til slutt storkaren med pakkene. En reservertp kupé ble låst opp, pakkene kastet inn, jeg fulgte etter og dermed ble døren låst. Uklart forsto jeg at jeg på en måte var arrestert — men det gjorde liksom ikke noe. Jeg hadde det bra her. Nå var jeg helt sikker på å komme til Paris — til Harald og Trygve — og alt ville bli i orden.

En hjelper i nøden...

Toget rullet gjennom Frankrike. Døren ble låst opp og der sto amerikaneren. Døren ble låst igjen bak ham. Han sa ikke noe. Smilte ikke

engang. Sto bare og stirret vurderende på meg. Så kom det, langsomt og undrende: — Tror du fremdeles at du kommer til Amerika på denne måten?

Det var så vanskelig å få forklart alt sammen. Om Harald og Trygve og promotoren Burston. Han forsto meg visst ikke. Men jeg hørte ham gjenta et ord som jeg festet meg ved: — *Spirit!* sa han. Jeg visste ikke hva det betydde, men så mye skjønte jeg at det var noe som det var bra å ha med seg ut i verden.

Amerikaneren banket på døren og inn kom den vesle, iltre franskmannen. Han var ikke blidere nå, og jeg merket at jeg ikke kunne fordra fyren. Det var ikke pent av meg å mislike ham uten grunn. Han hadde sitt å passe her på toget — og kanskje hadde han sur mage på kjøpet.

Han og amerikaneren snakket sammen en stund. Franskmannen tok frem en bok og noterte noe. Amerikaneren fikk et papir som han ga til meg sammen med en amerikansk pengeseddel. Ny prat mellom de to. Veksling av penger. Til slutt sto jeg med en billett i hånden og konduktøren tallet opp en masse penger til meg. Det var vekslpengen på den store dollarseddelen. Jeg ville gi dem til amerikaneren, selv trengte jeg dem jo ikke — for i Paris...

Men han ristet bare på hodet og stakk en fransk seddel til konduktøren. Bukking og skraping i det uendelige. Og så kom den digre mannen tilbake. Nå var han svært så hefflig, unnskyldte seg, samlet sammen pakkene mine og fulgte meg tilbake til kupéen.

En leveregel

Jeg satte meg rolig på min gamle plass. De andre i kupéen visste vel ikke hva de skulle tro. Jeg takket min venn for hjelpen så godt jeg kunne. Og plutselig forsto jeg at han hadde nok gjort mer for meg enn jeg fra først av var klar over. Det er kanskje ikke så greit å bli arrestert som pengelens tysker i Frankrike etter å ha forsøkt å lure seg med toget to ganger!

Jeg rakte pengene til ham, men han tok ikke imot.

— Gi aldri tilbake en gave du har fått, sa han. — Bare når du lar den gå videre til andre, beholder du den gleden den har gitt deg!

Jeg har ofte tenkt på hva han mente med det. Og så sa han noe som gjorde meg glad:

— Velkommen til Amerika! Jeg tror du greier å komme dit på en eller annen måte!

Så var vi i Paris. Da Harald og Trygve og jeg så oss om etter amerikaneren, var han forsvunnet... (Forts. side 34.)

„ONDT VARSEL I BRYLLUPET”

Av Egil Lian

Den dagen bryllupsklokkene ringte over den brede østlandsbygda kom det tre brev i posten fra Oslo. Et til brudgommen, et til far hans og et til presten. Likelydende, motbydelige brev som forgiftet stemningen og varslet ondtdyd i strømmen av lykkeønskninger. Ordene var få, skrevet med blokkbokstaver:

Den hvite bruden er falsk, hun har vært med mange, både på låve og i kratt.

Ingen underskrift, ingen avsender. Den 32 år gamle brudgommen ble ildrød da han leste det, og viste det til far sin, og han kunne syne sønnen det samme. De bestemte seg for å tilintetgjøre brevene, og ta dem for det de var, et svinskt, anonymt angrep. Bruden, en 25 år gammel gårdmannsdatter fra en bygd lenger nord, feiret bryllupet til ende uten å ane at noen hadde bakvasket henne. Den sjofle streken var nesten glemt da det vel en måned senere kom et nytt brev, denne gangen bare til faren.

— Ola, sønnen din, har fått ei dårlig kjærring, du gjør lurt i å passe på henne både på låven og i fjøset. På bygda sies det så mangt.

— Nå må vi ta affære far, sa Ola. — Vi kan ikke sitte med hendene på knærne og ta i mot sånt.

Men faren kvidde seg for å gå til lensmannen. Inntil han en kveld møtte grannen sin, som vi her kaller Rød.

— Det later til at noen ligger etter dere, sa Rød. — Jeg synes det er riktigst å la deg få vite at jeg har fått et brev fra en ukjent hvor det sies mye stygt om svigerdatter di.

— Har du brevet?

Rød viste ham det. Slubrige ord i blokkbokstaver.

Haldor reiste øyeblikkelig ned til lensmannsgården.

— Dette var fæle greier, medga lensmannen. — Slike anonyme skrivelser er noe av det vanskeligste politiet kan få til behandling. Det er nok ikke gjort i en fei å finne ut hvem dette kan være. Mistenker du noen bestemt?

— Det er fælt å si det, svarte Haldor, — men den unge Jensen som driver det nye landhandleriet nede ved stasjonen har hatt et godt øye til Gerd, svigerdatter mi. Han lå visstnok etter henne før hun fikk følge med sønnen min.

— Jaså, sa lensmannen, — den unge Jensen. Jeg kjenner jo skriften hans fra kolonialregningene, den er lett og flytende, mens dette er blokkbokstaver, skrevet av en som kanskje er noe skjelden på hånden. Det skulle ikke forundre meg om en gammel heks satt og fabrikerte dette.

— Hva vil De gjøre, lensmann?

— Ja, jeg vet sanneligvis ikke jeg, dette kan bli et leit stykke arbeid. Vi får vente å se om det kommer nye brev.

FRA KRIMIN
REPORTERE

De lot ikke vente på seg, og nå hadde den anonyme forandret taktikk. Brevene ble sendt både hit og dit, til undrende mennesker som fortalte nyheten videre, og snart svirret ryktene om at det foregikk underlige ting på gården til Haldor, at den unge kjærringa til Ola satte vondt på både folk og fe der, og på den annen side ble det gjettet vilt på hvem som skrev brevene. Mistenksomhet og nustanke la seg som en klam tåke. Den anonyme hadde oppnådd sin hensikt.

Haldor henvendte seg igjen til lensmannen.

Jeg har skrevet til kriminallaboratoriet i Oslo, sa han. — Ved en tilfeldighet fikk jeg med noen blokkbokstaver Jensen hadde skrevet, men hans bokstaver og de i brevene er neppe skrevet av samme person.

— Det går så mange rykter på bygda, svarte lensmannen. — Noen mener at Oline Gråbakken er ute med strekene sine.

— Det er vel bedehusfolkene som helst sier det, fordi hun ikke kommer på møtene, mente Haldor. — Jeg har aldri hatt noe utestående med Oline. Men er det ikke noe som heter fingeravtrykk, da?

— Det er meget vanskelig å finne avtrykk på porøst brevpapir som dette, det later til at vedkommende som skriver har vært ren som gull på fingrene. Men, lensmannen dro på det som han nølte med å avsløre en hemmelighet, — vi har funnet håndflateavtrykk. Det later til at senderen har spyttet på frimerket, satt det mot konvolutten, og trykket det ned med håndflaten. Spyttet har sannsynligvis oppløst noe smuss, enkelte steder blandet med lim fra frimerket, og så har vi fått håndflateavtrykket. Men vi kan jo ikke reise rundt og ta håndflateavtrykk av alle mennesker i bygda. Vi er jo ikke en gang sikre på at brevskriveren bor her, brevene blir jo postet i Oslo.

Etter hvert som beskyldningene ble grovere, vokste harmen blant folk flest mot den som skrev dem. Bare enkelte flirte og fikk nytt stoff til slarvet over kaffekoppen.

— Det er Jensen, ket folk.

De gikk forbi bu hadde satset alt av gangsmot for å moderne forretning. klart for ham at ha den mistenkte, at l ut. Det gikk på nei unge mannen, snart skygge av seg selv. En formiddag oppsø serer i menigheten, dirret av sinnsbeveg opp et brev med sh Gerd.

Jeg fant det kassa til menighetsl bøyde seg over skri

— Slikt svineri g

Lensmannen satte let da Eriksen var gi så tilspisset at den nattesønnen hans, og get det ham at avis om saken, og forla — La De merke mannsbetjenten, — seg med håndflat Deres? Vi skal ve avtrykket, som vi

— Vi kan da ikke lig mistenksomhet, ham av. — Eriksen mann, kasserer på nom tyve år.

Men lensmannsbe iherdig etterforsker fra det riktige prins i søkelyset, han hac lensmannen selv. Og middagsluren arbeid sol og pulver og fot sikret seg Eriksens h

Da han fremkalte middag, og sammenl avtrykkene på konv punkt etter punkt i — Hva sier De, bi og for opp da han i De må ta feil. Vi får inn til Oslo og forele perter på identifiseri

— Det er neppe mann, avtrykkene på på skrivebordet tilhe mann, sa betjenten.

GJENNOM RINGEN...

(Forts. fra side 19.)

Musklenes overmakt

Lykkelig var jeg ikke på denne tiden. Lew Burston hadde på en måte overtatt der mor slapp meg. Han bestemte alt — alt ble lagt opp for meg slik han mente det skulle være. Jeg var i ferd med å bli en slags robot, en sjelles mekanisme uten menneskelige egenskaper.

Jeg var kommet inn i en åndelig krise, og den ga seg i første omgang det utslag at jeg måtte frigjøre meg fra Lew Burston. Jeg følte hans omsorg for meg som en plage, hans tilsyn som et slags tyranni jeg ikke lenger orket å bære. Men som jeg ikke maktet å fri meg fra.

Proffboksingens ubønnhørlige lov

Verdensmesteren het Al Brown, negeren fra Panama, en kunstner i sitt fag. Jeg visste det, jeg hadde sett ham bokse i Paris. Lew forklarte og la ut, og alt var sikkert helt riktig. Verdensmesteren ville engang få en svak periode, da skulle vi være parate til å slå til. Slik var proffboksingens ubønnhørlige lov, alt måtte underordnes den. Jeg forsto det nok, men jeg kunne likevel ikke akseptere det.

Og Lew Burston forsto ikke den enkle ting at jeg ikke bare var bokser. Jeg var ikke bare en maskin som på et passende tidspunkt kunne settes inn i en firkanter ring, trekkes opp, settes i gang — og så etter et visst antall runder nå frem til det ønskede resultat. Jeg var et menneske ved siden av, som hadde trang til en slags frihet jeg ikke kunne få sammen med Lew.

Jeg drog til Montreal. Ikke noe sted har betydd så meget for meg som denne franskanadiske byen ved St. Lawrence. Og det lå noen renere drag over sportslivet her i Montreal enn ellers i den nye verden. Her satt en boksering med makten og brukte den, ikke bare til å tjene penger for seg selv, men til å fremme sportens interesser. Og jeg må innrømme at det gledet meg å se at jeg sto som nr. 2 på listen over verdens beste bantamboksere hos Montreal Boxing Commission. Jeg fikk igjen lyst til å holde meg på toppen.

Sanstøl nærmer seg Al Brown

Men verdensmesteren het fremdeles Al Brown. Og det så lenge ut til at Montreal Boxing Commission strevde forgjeves med å få i stand en kamp mellom ham og meg. Den smidige og smarte verdensmester hadde liten lyst på en slik kamp. Men ad omveier fikk vi det likevel til. Det lyktes å få National Boxing Commission, med sete i Chicago, til å anerkjenne en kamp mellom Archie Bell og meg som en kamp om verdensmesterskapet. Og så begynte en hard tid.

Det var hard fysisk trening, det var trening i å tenke kaldt og følelsesløst om motstanderen, han var en hindring som sto i veien, og som måtte ryddes bort. Alt som ga livet farge og tilværelsen glede måtte jeg forsake. Ofte stilte jeg meg selv det enkle spørsmål: Er et verdensmesterskap verd alt dette?

Mine venner ventet en seier av meg. Publikum og aviser forlangte en «virkelig kamp», det skulle skrives boksehistorie enda en gang på Montreals sagnomsuste arena. Og det var Pete Sanstøl som skulle skrive den! Jeg var kommet inn i en hvirvel jeg ikke maktet å komme ut av.

Spenningen foran kampen var drende, ville planen min føre frem? Den gjorde det. Montreal Boxing Commission erklærte meg for vinner og verdensmester. Mens telegram-

mene brakte nyheten utover verden, vandret mine tanker hjem til Norge, til Moi, til hjemmet, foreldrene mine og alle vennene som nå var glade over min seier. Det var noe i meg som absolutt ville ha frem at nå hadde veslegutten fra Moi bevist at han kunne det!

Men jeg følte jeg var inne på en farlig vei. Det kunne være all right å være verdensmester i bokseringen, det var farligere å være det i sin egen bevissthet. Det lå en fare på lur her. Uklart forsto jeg at jeg var i ferd med å gli utover det som senere er kalt «berømmelsens stup». Det måtte jeg holde meg vekk fra!

Al Brown søker kamp!

Men da kom meldingen: Al Brown ville likevel forsvare sin tittel! Først jublet vi i Montreal: Al Brown kom til oss for å få kamp i vår bokseborg og da selvsagt på våre betingelser og i vår regi.

Men det gjorde nok ikke den listige Al Brown. Vi var godt i vei med forberedelsene, for meg var det bare å trene, spise og sove. Og det siste var jeg opptatt med da telefonen ringte en dag. Jeg måtte øyeblikkelig komme ned på arrangørens kontor.

Der satt pressen, og der satt en representant for Al Browns leir. Denne karen ville ikke akseptere den oppsatte kampleder, ikke ville han godta dommerne, han ville ikke gå med på noe av arrangementet — og det ble ingen kamp hvis han ikke fikk det som han ville!

Det viste seg fort at arrangøren i Montreal ikke hadde sikret seg den nødvendige garanti for at kampen virkelig ville finne sted før han gikk i gang med forberedelsene. Så nå hadde faktisk Al Brown nakketaket på oss. Hvis vi ikke aksepterte hans betingelser ble det ingen kamp, og alt strevet var spilt. Det ble til at jeg aksepterte Browns egen kampleder og hans dommer.

Jeg var allerede da så gammel i ringen at jeg visste hva dette betydde. Nå måtte jeg først og fremst kjempe mot bokseren, men i tillegg til det mot en kampleder som bare hjalp ham og mot en dommer hvis upartiskhet ingen trodde noe særlig på. Det er ingen grunn til å ta frem igjen den store skuffelsen hele ordningen ble.

Kampen ble innbitt og hard. Al Brown raket 21 cm over meg, han kunne alle boksingens utallige triks.

Runde etter runde presset jeg på, tilsynelatende til ingen nytte. Jeg brydde meg ikke om kamplederen, han ga så likevel alle de små fordelene han holdt i sin hånd til min motstander.

I åttende runde kom så de første tegn til at mitt bombardement hadde gjort sitt: Al Brown begynte å puste tungt. Mine slag til kroppen hadde vel tatt litt på ham, og jeg fikk et ørlite håp. Var det ennå ikke for sent til at jeg kunne vinne? Det var jo det jeg var i ringen for!

Nå ble runde etter runde min, men det var ikke så langt igjen til de 15 runder kampen skulle gå. Og Al Brown falt tilbake på alle sine gamle triks og i 14. runde hang han over tauet. Men da var det bare én runde igjen — forsent.

Jeg visste at han hadde vunnet. Sluttspurten min kunne ikke ta igjen det forspranget han hadde i de første rundene. Og da dommen falt ble han erklært for seierherre med 2 mot 1 stemme.

(Fortsettes i neste nummer)

på Rogers plass og se hva De kan gjøre ut av sakene. Stein fortsetter med ruter Dame, som De stjeler. Så spiller De spar ess og spar Dame. Stein tar Kongen og skifter til hjerter. Bias stikker med esset og gir ruter igjen. Og nå er De ferdig. Som De ser nå Steins spar 10 bli forfremmet til en vinner.

Men så tankeløst spilte naturligvis hverken De eller Roger. Han la hjerter 2 på ruter Dame! Dermed var forbindelsen brutt mellom motstanderne. Straks Roger kommer inn spiller han spar ess og spar Dame, og Stein kan aldri få mer enn ett trumfstikk. Slik vant Roger sin kontrakt.

Noe å bemerke? Ganske riktig: Bias skulle ha stukket ruter Dame over med esset. Det var Stein som kom med denne etterkløkbemerkningen, men Roger ble ham ikke svar skyldig:

— Da kan jeg selvfølgelig ikke legge hjerter 2. Da må jeg stjele ruter. Så spiller jeg kløver 5 til esset og trekker ruter 10. Hvis Bias legger liten ruter, kaster jeg bare hjertertaperen, og slaget er vunnet.

— Men hvis Bias dekker med Knekten? kom det seiersbevisst og forventningsfullt fra Stein.

— Da stjeler jeg med spar ess! sa Roger på sin uforstyrrelige måte. Så fortsetter jeg med kløver Ko og kløver Da. Den siste trumfer jeg på bordet, og så spiller jeg ruter 9, som nå står. På den kaster jeg hjerter 2. Du kan gjerne stjele, og du får også stikk for spar Ko, men mine 10 stikk kan du ikke rokke ved. Det blir bare «The Coup without a name» på en annen måte.

— Ja, så samelig vinner han slik også, sa Stein oppgitt. Det nytter vil ikke hva vi gjør. Det er jo komplett umulig å få has på den krabaten...

IRS I SJAKK

LAF BARDA

Å prøve det samme mot ham en gang til, for da står han grundig forberedt.

Dette burde også Keres ha visst, da han i Sovjetmesterskapet 1941 førte de hvite brikker mot Botvinnik, og spilte følgende variant i Nimzoindisk:

1.d4 Sf6 2.e4 e6 3.Sc3 Lb4 4.Dc2 d5 5.exd5 exd5 6.Lg5 h6 7.Lh4 e5 8.0-0-0 Se diagram.

Det samme trekk (8.0-0-0) gjorde Mikenas mot Botvinnik i mesterskapet 1940, og da Botvinnik ikke fant det beste svar, men gjorde 8...0-0 fortsatte Mikenas med 9.dxc5 og fikk fordelaktig spill. I virkeligheten er 8.0-0-0 en avgjørende feil, som Botvinnik nå i partiet mot Keres fikk anledning til å bevise:

8...Lxc3! 9.Dxc3 g5 10.Lg3 exd4 11.Dxd4 Sc6 12.Da4 Lf5! Hvits konge holdes fast i den farlige åpne c-linjen. 13.e3 Tc8 14.Ld3 Dd7! Truer å vinne dronningen på avdekkersjakk med springeren. 15.Kb1 Lxd3? 16.Txd3 Df5 Angrepstrekkene kommer slag i slag, så hurtig at Keres nesten ikke får tid til å angre på hva han har satt igang! 17.e4 Sxe4 18.Ka1 Pa 18.Te3 hadde fulgt 0-0 19.Ka1 Sd4 og vinner.

Nå følger en rekke trekk hvor svart utnytter hvits svake første rad, hvor hvits Th1 og Sg1 fremdeles står ute av spill.

18...0-0 19.Td1 b5! 20.Dxb5 Sd4! 21.Dd3 Sc2! 22.Kb1 Sb4! og hvit ga opp. På dronningtrekk blir dobbeltsjakk med Se4 avgjørende.

verker
sjoen
britene
Berlin,
over Pc
ventet i
og Fra
dersom
fore et
Den s
lig for
eksportl
i vinter
Østersje
av utf
fienden
ville pa
ransen
Og k
syndorsi
med utf
lenge m
Skottlan
være be
dødelig
om Nor
under fu
Av di
sikre se
en overi
smart å
mätte h
ken. Og
gjørende

Hitler
Å overla
horst. G
sjoner til
var blitt
Bare de
kom i
strekke
hodet for
tagendet
horst for
ikke å ri
Derme
von Falk
beskjed
17. I me
lgjennom
nere de
gjøre re
Gener
ut og ut
Hitlers r
taien had
Å se og t
Å få et in

Lj
Da von
vært i N
noe nærn
gikk han
bokhandel
utmerket
Så gikk h
pløyde ha
kapitlene
og gjorde
hvordan o
Klokken
til konfer
ret i grov
oppgaven
seg i det
men med
ben var k
lyser. Hit
Falkenhor
ga ordre
dette grun
Til slut
Falkenhor
eller hadd
Og gener
mätte vær
med de n

Pete Sanstøls boksekarriere har såvissst ikke alltid vært en dans på roser. Med sin optimisme og sitt velsignede pågangsmot har han greidd seg gjennom alle uvær — lært av sine nederlag og vokset på dem.

En episode som hendte ham etter at han kom til New York for første gang, kunne tatt motet fra noen hver. Det var til og med en 17. mai!

Det er av sine egne skal ha det!

Hva var så hendt? Hva gjort siden jeg fikk en slik? Det kunne ikke være renter som ville ha meg for å vinne en lett seier — var jo bare oppvisning og noe muffens måtte det slutt fikk jeg greie på de En nordmann som sku New York, ville gjerne se mentet sitt — eller i hvert fall penger på det. Han snakket men jeg hadde ikke noe å og viste ham til Lew Bur-

PÅ BUNNEN — OG P.

20 timer på Ellis Island!

Vi satt i Helene Olanders pensjonat i New York tre stykker av oss. Det var Europamesteren i mellomvekt på den tiden — Rene Devos, den kanadiske lettvektsmester Leo Kid Roy og jeg. Det var bare en stol i rommet og den satt jeg på. De andre to hadde slått seg ned på sengen. Da banket det plutselig hardt på døren. En av oss roper: — Kom inn! I døra åpningen står tre robuste karer, bredskuldrede og minst sine seks fot høye:

— Hvem av dere, mine herrer, er det som heter Pete Sanstøl?

Jeg skyndte meg å si fra at det var nok meg.

— I lovens navn, du er arrestert!

førkynte fyren. Samtidig vred han på seg, trakk frakkeoppslaget til side og viste oss politiskiltet. Det ble en kort pause, som det heter.

— Hva i helvete er dette for noe tull!

Kommer det fra Rene Devos. Han lukter humbug og stiller seg uvilkarlig i posisjon, klar til nevekamp. Kid Roy gjør det samme — og selv knyttet jeg nok også nevene. Var det fanteri de tre sværingene for, med, så skulle de i hvert fall merke at her var tre karer som ikke lot seg by hva som helst!

Pete Sanstøl med sin søte og sympatiske indianske kone og sin lille adoptiv sønn fra Alaska etter hjemkomsten til Norge i høst.

— Ta det rolig, gutter — bare ta det rolig! Den ene av politifolkene førte ordet. — Vi har ordre fra høyeste hold om å arrestere Pete Sanstøl, og vi tåler ikke obstruksjon av noen art! Han tok et fast tak om revolveren i baklommen, som for å understreke hva han sa.

Roy griper også til baklommen, og et øyeblikk er situasjonen temmelig spent — det truer tilsynelatende med skuddveksling. Men da Kid drar frem lommeboka, smiler politiet forlegent. Kid tilbød å stille kausjon for meg, men det ville ikke herrene godta.

Nå, jeg måtte pent følge med. Men jeg syntes det var fælt. For akkurat da var folk begynt å strømme inn i Armory Hall i 52. Street. Fridtjof Nansen skulle tale. Kid Roy og jeg sto på programmet med en oppvisningskamp med Rene Devos som dommer. Og så blir jeg puttet i kasjotten!

Det varte ikke lenge før jeg satt i buret. Jeg vandret frem og tilbake som et villt dyr og slet og ristet i jernstengene. Dette var tusen ganger verre enn på toget fra Berlin til Paris — da vinket i hvert fall friheten da vi kom frem. Men nå.

— Hva var jeg arrestert for? Hvor satt jeg som fange? Hva hadde egentlig hendt? Og hva ville festkomiteen si? A, for en 17. mai! Dette kom til å bli!

Natten gikk da på segt og vis. Neste morgen ble jeg hentet ut fra

cellen og ført over gårdsplassen og gjennom lange korridorer til vi endelig stoppet foran en diger dør. Hva ventet meg der inne?

— Før fange nr. 18 inn! led det plutselig. Og fange nr. 18 viste seg å være meg. Mellom to håndfaste karer bar det inn i salen. Da hørte jeg et jubelrop fra tilskuerbenken. Det var Lew Burston, min manager, som hadde fått øye på meg:

— Pete — A, Pete, er det virkelig deg? Denne natta har gjort meg til en gammel mann! Jeg har hatt tre detektiver på sporet. Trodde du var bortført, kidnappet, drept av banditter! Han banet seg vei bort til meg og ropte igjen: A, for en natt! For et mareritt!

— Kjenner De fange nr. 18? brummet det oppe fra podiet.

— Om jeg gjør — ja, vær sikker! Jeg har tatt denne gutten med meg fra hans hjemland oppe ved Nordpolen, jeg har ført ham videre i boksingens edle kunst, jeg har lovet meg selv at jeg skal gjøre ham til en lysende stjerne på sportshimmelen — og siden skal jeg sende ham hjem til hans hederlige foreldre igjen!

Lew Burston var meget veltalende, og dommeren ble på en måte litt formildet: — Kan De stille en kausjon på 500 dollar? spurte han.

Det forslått Burston øyeblikkelig — selv om han godt visste at han ikke kunne... Vel, det endte med at dommeren ville ha greie på når jeg skulle ha den neste kampen min. Burston lover at dommeren og hele hans familie og alle avigermødrene skal få billetter til kampen. Dommeren ber oss glemme det han sa om kausjon — og dermed går vi ut i friheten igjen...

Men dette er bare litt av det som hendte den natten: Da jeg forsvant fra pensjonatet, ble mine norske venner alvorlig redd for at noe hadde tilstøtt meg. Bernt Balchen ble alarmert og trådte i aksjon. Sjefredaktøren for en av New Yorks største aviser ble ringt opp midt på avarter natta og bedt om å ta seg av saken. New Yorks berømte borgermester, Jimmy Walker, satte seg i sving.

Det ble ringt ut til den lille øya i havneinnlepet — kontrollstasjonen Ellis Island, alle innvandreres skrekk, også kalt «Sukkenes øy». Sanstøl skulle slippes ut på flekken!

Allikevel tok det sin tid. Jeg satt på Ellis Island i tyve timer, og 17. mai-festen ble helt ødelagt for alle som hadde med den å gjøre.

Sanstøl som instruktør i

ba bare om en liten garanti le nordmannen få pengene ble han sint og fornærmet meldte han fra at jeg var inn i Statene på ulovlig vis avake grunnlaget ble jeg i rene mine var i skjønnes men det fikk jeg jo ikke tere engang!

Ved min neste kamp satte ren i garderoben min. Har mange gode råd for mitt i Amerika. Fremfor alt s være meget forsiktig med n landsmenn. Mange av dem sittende ute på Ellis Island mer ditt som følge av sine la hevnlyst og misunnelse, «Sukkenes øy» har kostet ti granter liv og helse og mange som en skamlett amerikanske nasjon. (Slik dengang. I dag er det blitt forhold på Ellis Island.)

Det hører med til denne at fyren som anga meg, deportert hjem et halvt års på. Det var han som ikke ha rene i orden. Han måtte dagen — fra sin amerikanske og sine små barn.

— Nå får'u slå'n ut da, e før vi drukner!

Nei, Sanstøls vel mot to ikke lett. Mens han var en tur i 1934, aksepterte kamp mot franskmannen Perez, en av verdens fremtvektere. Kampen skulk Bisset 1. september og der Oslo et internasjonalt boks som de fleste byer i Euro

